

17. søndag efter Trinitatis d. 4. oktober 2020

Salmer:

731: Nu står der skum fra bølgetop

5: O, havde jeg dog tusind tunger

52: Du, Herre Krist

51: Jeg er i Herrens hænder

Prædiketekst: Markusevangeliet 2,14-22

Da Jesus gik videre, så han Levi, Alfæus' søn, sidde ved toldboden, og han sagde til ham: »Følg mig!« Og han rejste sig og fulgte ham. Senere sad Jesus til bords i hans hus, og mange toldere og syndere sad til bords sammen med ham og hans disciple, for der var mange, som fulgte ham. Da de skriftkloge blandt farisæerne så, at han spiste sammen med syndere og toldere, spurgte de hans disciple: »Hvorfor spiser han sammen med toldere og syndere?« Men da Jesus hørte det, sagde han til dem: »De raske har ikke brug for læge, det har de syge. Jeg er ikke kommet for at kalde retfærdige, men syndere.« Johannes' disciple og farisæerne holdt faste. Da kom der nogle til ham og spurgte: »Hvorfor faster Johannes' disciple og farisæernes disciple, men dine disciple faster ikke?« Jesus svarede dem: »Kan brudesvendene faste, mens brudgommen er sammen med dem? Så længe de har brudgommen hos sig, kan de ikke faste. Men der kommer dage, da brudgommen er taget fra dem, og den dag skal de faste. Ingen sætter en lap af ukrympet stof på en gammel kappe; for så river den nye lap det gamle i stykker, og hullet bliver værre. Og ingen fylder ung vin på gamle lædersække; for så sprænger vinen sækkene, og både vin og sække ødelægges. Nej, ung vin på nye sække!«

Det kræver mod at gå i en bestemt retning. At vælge og så handle på sit valg. For hvem ved, om man går den rigtige vej. Hvem ved, om man når derhen, man gerne vil. Det ved enhver familiefar, som på søndagsbilturen prøver at finde rundt i et ukendt landskab uden at afsløre, at han er faret lidt vild. Det ved enhver politiker, som prøver at lave corona-regler og restriktioner i kampen mod en endnu lidt ukendt sygdom. Det ved ethvert menneske, som skal træffe afgørende valg for sit eget liv med hensyn til studium, uddannelse, bopæl og ægtefælle. Det kræver mod at gå i en bestemt retning.

Det er lettere at følge efter andre. At gå i den retning, som de har valgt. Det gør små børn. De kryber, kravler og går hen til deres forældre. De følger dem rundt i huset og vil gerne op til dem. I hvert fald når de er små. Senere, alt for hurtigt, lærer de at gå egne veje og finde på numre.

Men længslen efter at følge efter andre varer alligevel ved. Selv voksne kvinder og mænd kender til længslen efter at gå i gode spor, som andre har sat. At mene det samme, som andre mener. For så står vi da ikke alene med vores standpunkt, hvad enten det er om køn og seksualitet, om omskærelse, om abort, om Trump, om skattetryk, om islam, om andre, ja, om os selv.

Vi længes efter at være i harmoni og mene det samme som andre. I hvert fald de fleste af os.

Det er de færreste af os, som går rundt og opfordrer andre til at følge efter os. Jo, måske hvis vi leger kongens efterfølger. Men ellers ikke. Det har de færreste af os selvsikkerhed og selvtillid nok til. De har de fleste af os nok lidt for stor ydmyghed til at gøre her i Jantelovens hjemland.

Men Jesus gør. Han går rundt og siger: ”Følg mig!” ”Følg mig!” ”Følg mig!”

Det er egentlig lidt risikabelt at sige det. For når man opfordrer andre til at følge efter sig, så løber man en risiko. Man kan tabe ansigt, man kan tabe respekt i andres øjne, man kan blive til grin, hvis nu den anden ikke vil følge efter. Men bare siger ”Nej”. ”Nej, jeg bliver her.”

Men Jesus tager gang på gang chancen og inviterer folk til at følge sig. ”Følg mig”! Levi sidder der i toldboden, helt viklet ind i sit landsforræderi og sit pengesnyd. Han arbejdede for den romerske besættelsesmagt. Det var ikke populært. Han havde sikkert ingen venner ud over måske et par andre upopulære toldere. Han blev set ned på. Da han valgte at gå *den* vej, blev hans sociale liv ødelagt. Måske ville hans familie endda ikke have noget med ham at gøre mere. Men han valgte at blive tolder. Sikkert på grund af pengene. For når man var tolder, stak man lidt ekstra til side til sig selv. 20% til romerne. 20% til Levi. Eller hvad toldprocenten nu var på den tid.

Levi havde penge. Han havde et fast arbejde. Romerne kunne godt li’ ham. Men ingen jøder. De hadede ham, for han holdt med fjenden. Så da Jesus kommer forbi og siger ”Følg mig!”, så måber

Levi og stopper med at tælle sine mønter. En jøde, som vil være ven med ham? En jøde, som ikke har mest lyst til at spytte på ham? En jøde, som ikke sender onde blikke til ham?

Levi må have haft en masse spørgsmål i sit indre. ”Jamen, Jesus, ved du hvem jeg er?” ”Jamen, Jesus, ved du hvor meget, jeg har svigtet mit folk?” ”Jamen Jesus, ved du hvor meget, jeg egentlig hader mig selv for det, jeg gør?”

Det er en mærkelig scene, en sær situation. Levi kunne have sagt ”Nej, jeg bliver her. Her er trygt og fyldt med penge og ja, en vis portion selvhad.” Levi kunne have spurgt ”Hallo, hvem er du, siden du vil have mig til at følge dig?” ”Er du noget særligt?” ”Ved du ikke, at jeg ikke er noget særligt?”.

Men Levi rejser sig, siger ikke et ord, men følger bare Jesus.

”Følg mig!”, sagde Jesus. Levi fulgte ham og det samme gjorde en masse af hans toldervenner, som også var blevet helt overraskede over invitationen. ”Følg mig!”, sagde Jesus. Og en masse syndere, som alt for godt vidste, at de ikke var noget særligt, som alt for godt vidste, at de havde ramt ved siden af målet, de fulgte Jesus. De udstødte, som holdt sig for sig selv. De skamfulde, som gik med sænket blik på grund af det, de havde gjort. De syge, som skulle overholde alle datidens restriktioner og i en tid uden håndsprit og mundbind betød det, at de skulle holde sig langt væk fra de raske. Alle de mennesker fulgte efter Jesus. Alle de mennesker blev nærmest på magisk vis tiltrukket af hans invitation. Her var en åben favn uden berøringsangst. Her var et tilbud om venskab, dybt venskab. Her var en vej til at komme tæt på Gud, en vej, som ellers var spærret for dem af de pligttopfyldende farisæere.

Farisæerne brød sig virkelig ikke om at Jesus spiste med det forkerte selskab. Som en anden fristende djævel i ørkenen, så lokkede farisæerne og de skriftkloge Jesus med en genvej. ”Jesus, kom og bliv en af de gode og retfærdige sammen med os rene og skinnende mennesker. Du behøver ikke omgive dig med *den* slags mennesker.” ”Jesus, stop nu med at tro, du kan få alle mennesker med til himmerigets fest, nøjes hellere med os, de religiøse, de troende, os, som kender Gud i forvejen.” ”Jesus, drop nu de der toldere og syndere, de er uden for pædagogisk rækkevidde og vigtigere, Gud hader dem lige så meget, som de hader sig selv.”

Men nej. Nej. Nej. Jesus afviste farisæernes og de skriftkloges lokkende genveje til accept og til en lovende karriere som skriftklog og måske en dag ypperstepræst. Hans kald til at følge sig gjaldt alle. Det gælder alle. Også i dag.

Jesus vil have fællesskab med alle. Alle. Hans "Følg mig" lyder til alle mennesker i alle slags livssituationer. Han vil have fællesskab med de svindlende bankdirektører og dem på samfundets allerdybeste bund og alle os i midten, som er glade for, vi ikke er nogen af delene. Han vil have fællesskab med danskere, iranere, arabere, mennesker i Amazonas, alle. "Følg mig!".

Han vil have fællesskab med de hårdeste islamiske fundamentalister. Også de skal høre hans budskab om nåde og accept. Han vil have noget at gøre med alle de sekulære ateister, som hader religion og kristne. Jesus vil have fællesskab med og kalder på selv de mest grænseoverskridende komikere, som bryder tabuer og nogle gange mest taler om sex og kønsorganer. Og derfor kan man i DSB's blad Ud & Se i denne måned læse et interview med komikeren Casper Christensen. Han fortæller, at han er blevet døbt. Han siger blandt andet:

"Præsten spurgte, hvorfor jeg gerne ville døbes, og jeg fortalte, at jeg oplever tilstedeværelsen af en guddommelig kraft og føler en konstant tilstedeværelse af Jesus i mit liv, og det var svært for mig at holde hovedet koldt."

"Det var en fantastisk dag, alt føltes rigtigt og fuld af glæde, og Isabel, hans kone, forærede mig et guldkors, som jeg bærer om halsen. Det er jo en sindssyg transformation for mig. Det er ikke mere end fem år siden, at jeg nærmere tilbad djævlén."

Jesus kalder på alle. "Følg mig!" "Følg mig!" "Følg mig!"

De ord, den opfordring lyder på tværs af årtusinder, på tværs af skiftende kulturer, på tværs af landegrænser. Hans kald er stadig det samme. Han ønsker, vi skal forlade det, som vi har vores identitet, vores selvværd og vores tryghed i og følge ham. Det vil forandre os. Vi bliver ikke de samme. Vores liv vil blive indrettet efter hans værdier, hans sandhed, hans etik. Men vi vil være sammen med andre, som også har indset, at de ikke har styr på det hele selv. At livet er skrøbeligt, at det kan rystes, ja, at alt ikke er så sikkert og selvfølgelig og solidt som i gamle dage eller i ungdommen.

Hans kald lyder til os i dag. Og måske har vi netop brug for at reagere på det med alle de usikkerheder, der hersker rundt om os. Det er i hvert fald som om verden bliver mere og mere

rystet. Corona hærger. Vi rundede en million dødsfald den anden dag. USA går mere og mere amok i strid om præsidenter, race og identitetspolitik og der er væbnede grupper på begge fløje. Der er lidende mennesker virkelig mange steder i verden. Hvad er det, der sker? Verden virker usikker. Rystet i sin grundvold.

Og så er der alle de indre usikkerheder. Tvivl på Gud. Tvivl på om alt det, som Bibelen fortæller om, virkelig kan være sandt. Tvivl på om Gud mon er god, om han mon kan og vil gribe ind i vores verden, i vores liv? Eller der er forvirringen, som er tiltagende i vores tid og også trænger helt ind vores inderste. Der er så mange mulige veje at gå. Så mange mulige stemmer at lytte til. Så mange måder at leve på, tro på, ja, dø på. Eller bekymringen for, om vi nogensinde bliver bedre udgaver af os selv. Om vi nogensinde lærer at lade være med at såre andre. Om vi nogensinde bliver sandt kærlige, sandt hjælpsomme, sandt gavmilde.

”Følg mig!” siger Jesus. ”Følg mig!”. Og måske kan vi nogen gange blive lidt trætte af at høre på ham og hans insisterende kald. For vi har da nok at tænke på i vores liv. Nok at kæmpe med. Nok at forsøge at finde mening i. Usikkerhederne hærger og handler det så ikke mest om at stå fast!, stå imod!, stå stille!, for ikke at blive revet helt med og ned af alle stormene?

”Følg mig!”, siger Jesus.

Og pludselig er det som om, at der også lyder en anden stemme, et andet råb, en anden sang. Ordene fra Salme 40, som vi hørte i begyndelsen af gudstjenesten:

Jeg satte alt mit håb til Herren,
og han bøjede sig ned til mig
og hørte mit råb om hjælp;
han trak mig op af undergangens grav,
op af slam og dynd;
han satte min fod på klippen,
så jeg stod fast.
Han lagde mig en ny sang i munden,
en lovsang til vor Gud.

De ord minder os om, at Jesu "Følg mig!" altid bliver ledsaget af, at han bøjer sig ned til os. Han trækker os op af alt det, vi er bundne af. Han trækker os gennem alle livets usikkerheder. De ydre, hvor vi føler verden går amok. De indre, hvor vi føler vores sind er ved at gå i stykker. Han trækker os gennem. Og derfor er han værd at følge. Netop derfor er han ikke bare en eller anden gal mand, som gentager sit motto og mantra.

Men han har vist, at han er værd at følge. Han valgte en vej og gik den beslutsomt. Han led på korset. Han døde for vores skyld og det, vi skammer os over. Han døde for alle vores usikkerheder, vores tvivl, vores åndelige dovenskab. Han betalte for det hele. Og han opstod påskemorgen. Han gik som den første både ned i dødsriget og op igen. Han gik foran. Han gik først. Nu venter han på os. "Følg mig". "Følg mig i livet". "Følg mig i døden". "Følg mig i opstandelsen"

Hans kald lyder hver dag. Hans hånd trækker os op af slam og dynd, usikkerhed og synd og gennem alle vores usikkerheder hver dag.